

M.G. Leonard

KEVER JONGEN

QUERIDO

M.G. Leonard

KEVER JONGEN

Vertaald door Esther Ottens

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2016

*Voor Arthur, Sam
& Sebastian*

www.queridokinderboeken.nl
www.mgleonard.com

© Dit boek is ook beschikbaar als e-book.

Copyright tekst © 2016 M.G. Leonard

Copyright illustraties © 2016 Julia Sarda

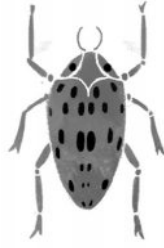
Copyright vertaling © 2016 Esther Ottens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van Em. Querido's Kinderboeken

Uitgeverij, Amsterdam.

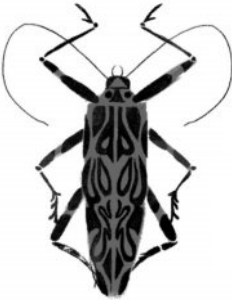
Omslag Julia Sarda / Nederlandse editie Marry van Baar
Vormgeving binnenwerk Irma Hornman, Studio Cursief

ISBN 978 90 451 1904 5 / NUR 282

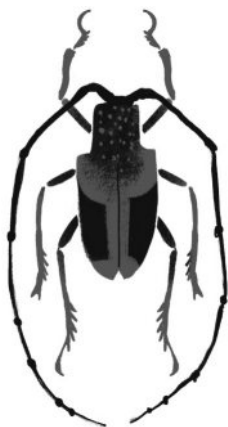
‘Als ik lees dat er weer ergens een zeldzame kever
gevangen is, voel ik me net een oud strijdros
dat een trompet hoort schetteren...’

Charles Darwin

HOOFDSTUK EEN

De mysterieuze verdwijning van Bartholomew Cuttle

Doctor Bartholomew Cuttle was geen man die op mysterieuze wijze verdween. Hij was een man die aan de eettafel dikke oude boeken las en gebakken ei in zijn baard morste. Hij was een man die altijd zijn sleutels kwijtraakte en nooit een paraplu bij zich had als het regende. Hij was het soort vader dat je vaak vijf minuten te laat van school ophaalde, maar wel altijd kwam. Maar boven alles, wist Darkus, was hij het soort vader dat zijn dertienjarige zoon nooit in de steek zou laten.

In het politierapport stond dat 27 september een doodgewone dag was. Bartholomew Cuttle, een 48-jarige weduwnaar, had zijn zoon, Darkus Cuttle, naar school gebracht en was vervolgens naar het Londense Natuurhistorisch Museum gereden, waar hij wetenschappelijk directeur was. Om half tien had hij zijn secretaresse Margaret goedemorgen gewenst, de rest van de ochtend had hij ver-

gaderd over museumzaken en om één uur had hij geluncht met professor Andrew Appleyard, een ex-collega van hem. 's Middags was hij zoals hij zo vaak deed naar de collectie-depots gegaan, en wel via de koffiemachine, waar hij zijn kopje had gevuld. Hij had een babbeltje gemaakt met Eddie, de bewaker van dienst, was de gang uit gelopen naar de depots en had zich ingesloten in een van de entomologiezalen.

Toen zijn vader die avond maar niet thuiskwam, had Darkus de burens erbij geroepen en die hadden de politie gebeld.

De politie was naar het museum getogen, waar de deur van de zaal die dr. Cuttle in was gegaan van binnenuit op slot bleek te zijn gedraaid. Omdat werd gevreesd dat hij een hartaanval had gehad, of een ongeluk, waren de agenten een stormram gaan halen en hadden ze de deur ingebeukt.

In de zaal was niemand.

Op de tafel stond naast een microscoop een kop ijskoude koffie, met een stapeltje papieren erbij. Er stonden wat laden met Coleoptera-soorten open, maar van dr. Bartholomew Cuttle geen spoor.

Hij was in rook opgegaan.

In de zaal zaten geen andere deuren of ramen, alleen de deur waardoor hij was binnengekomen. Het was een afgesloten ruimte met gestabiliseerd binnenklimaat.

Het raadsel van de verdwenen geleerde haalde de voorpagina's van alle kranten. Het onoplosbare mysterie dreef journalisten tot waanzin, en niet één kon verklaren hoe dr. Cuttle die zaal uit was gekomen.

GELEERDE SPOORLOOS VERDWENEN! schreeuwden de koppen.

POLITIE STAAT PAF! riepen de kranten.

WEESJONGEN NAAR KINDERTEHUIS! meldden ze.
SPEURTOCHT NAAR ENIGE LEVENDE FAMILIELID,
BEROEMDE ARCHEOLOOG MAXIMILIAN CUTTLE.

En de volgende dag: ARCHEOLOOG ZOEK IN SINAÏ-
WOESTIJN!

JONGEN ALLEEN! jammerden ze.

Op straat voor het kindertehuis werd Darkus staande
gehouden door journalisten die foto's namen en vragen
op hem afvuurden:

'Darkus, heb je iets van je vader gehoord?'

'Darkus, is je vader op de vlucht?'

'Darkus, is je vader dood?'

Vijf jaar daarvoor, nadat zijn moeder was overleden, had
Darkus zich in zichzelf teruggetrokken. Hij speelde niet
meer buiten met zijn vriendjes en vroeg niemand meer
mee naar huis. Esmee Cuttle was onverwachts bezweken
aan een longontsteking. De schok was immens geweest.
Zijn vader was kapot van verdriet. Op sommige dagen –
doffe dagen, noemde Darkus ze – lag zijn vader in bed naar
de muur te staren, niet in staat iets te zeggen, en bleven de
tranen maar stromen. Op de somberste doffe dagen nam
Darkus thee en koekjes mee en ging hij naast zijn vader zit-
ten lezen. Het was dubbel zwaar, het verlies van zijn moe-
der én een vader die de hele tijd zo triest was. Darkus moest
leren voor zichzelf te zorgen. Op school kon hij met ieder-
een opschieten, maar hij had geen echte vrienden. Hij be-
moeide zich met niemand. De andere kinderen zouden
hem niet begrijpen en hij wist niet of hij het wel kon uit-
leggen. Het enige echt belangrijke was dat hij voor zijn
vader zorgde en hem hielp om weer een beetje gelukkig te
worden.

Eindelijk, vier jaar na de dood van zijn moeder, waren de doffe dagen minder geworden en had Darkus met voorzichtige blijdschap gezien dat zijn vader uit zijn lange, verdrietige slaap ontwaakte. Hij werd weer een echte vader, die op zondag met hem ging voetballen en hem aan de ontbijttafel lachend plaagde met zijn slordige haar.

Nee, Darkus wist zeker dat zijn vader niet levensmoe of op de vlucht was en dat hij geen dubbelleven leidde. Er was iets anders gebeurd in die zaal, en als hij eraan dacht werd hij misselijk van angst, want hij snapte niet wat het zou kunnen zijn. Dus als ze hun stomme vragen stelden, stak hij zijn handen in zijn zakken en weigerde hij met een stuurse blik op hun opschrijfboekjes antwoord te geven.

JONGEN MET GEBROKEN HART STOPT MET PRATEN! vertelden de kranten aan de rest van de wereld.

Toen ze Maximilian Cuttle, de oom van Darkus, eindelijk hadden opgespoord, vloog die meteen van Egypte naar Londen om zich over zijn neefje te ontfermen. De kranten, die het raadsel van de verdwenen geleerde niet konden oplossen en geen nieuwe verhalen over Darkus meer wisten te verzinnen, verloren hun belangstelling en lieten hem verder met rust. Oom Max nam Darkus mee naar zijn appartement boven Moeder Aarde, een natuurvoedingswinkel in een straat tussen Camden Town en Regent's Park.

'Ik moet je wel waarschuwen, jongen,' zei oom Max op de trap. 'Ik heb altijd alleen gewoond. Veel op reis, snap je. Ik ben nooit zo dol geweest op Engeland, met al die rottige regen – zo treurig, en ook helemaal niet lekker als je aan het graven bent, dat kan ik je wel vertellen. Dan rij ik toch liever op een kameel door de Sinai.' Hij stopte even om op adem te komen. 'Dus lang verhaal kort, ik ben niet zo goed

met gasten. Gezellig hoor, ik weet alleen niet wat ik met ze aan moet. Kinderen idem dito.'

Darkus liep achter zijn oom aan naar binnen en zei niets terug; hij vond het gewoon fijn om een stem te horen die zo op de stem van zijn vader leek.

'Keuken.' Oom Max wees eerst naar een feloranje ruimte aan zijn linkerhand en vervolgens naar een klein trapje rechts. 'Woonkamer.'

In het voorbijgaan zag Darkus aan de donkerblauwe muren een rij langwerpige houten maskers – en zij zagen hem. Ze gingen de trap op naar de eerste verdieping, en even later stonden ze samen naar de slaapkamer van oom Max en een grote roze badkamer te kijken.

‘Omdat ik het grootste deel van het jaar in het buitenland zit, wil de universiteit me geen kamer geven, dus dit is tegelijk mijn kantoor en mijn huis,’ zei oom Max op weg naar de zolder. ‘En de kamer waarin jij gaat slapen was tot nu toe mijn... eh, ahum... mijn archief.’

Op de lage overloop liet oom Max zich overdreven vermoeid tegen de muur zakken. Hij haalde een zakdoekje uit zijn borstzak, schoof met de dikke knokkels van zijn rechterhand zijn safarihoed wat naar achteren en veegde zijn gebruide, verweerde voorhoofd af.

‘Poe,’ zei hij met een lelijk gezicht. ‘Wat je ook doet, niet oud worden, knul. De hemel mag weten hoe ik nu weer beneden kom. Straks moet jij me nog dragen!’ Hij lachte hartelijk om duidelijk te maken dat het een grapje was, maar toen Darkus niet meedeed, schudde hij teleurgesteld zijn hoofd. ‘Je mag dan uiterlijk op je moeder lijken, maar verder ben je precies Barty. Esmee lachte altijd om mijn grapjes, vooral als ze helemaal niet leuk waren.’

Darkus probeerde beleefd te glimlachen, maar het resultaat was een grimas. Onder de taxerende blik van zijn oom kruiste hij zijn armen voor zijn veel te grote groene trui en keek naar de kapotte knieën van zijn afgedragen spijkerbroek.

Vanwege zijn donkere huid en haar en zijn gitzwarte ogen zeiden de mensen dat hij het Spaanse uiterlijk van zijn moeder had, maar als hij aan haar dacht, zag hij vooral haar brede lach voor zich. Hij had net zo’n mond als zij, maar toen hij merkte dat zijn lach zijn vader verdrietig maakte, had hij hem ver weggestopt.

‘Wat is er met je haar gebeurd?’

‘Dat hebben ze in het tehuis afgeschoren.’ Darkus haalde een hand over de stoppels. Hij vertelde zijn oom liever niet

over de pestkop die de eerste nacht in dat vreemde huis een baan in zijn haar had geschoren. ‘Ze hadden daar luizen,’ zei hij zacht.

‘Aha. Verstandige maatregel, lijkt me.’ Fronsend borg oom Max zijn zakdoek op. ‘Okidoki.’ Hij wees naar de deur voor hen en zei: ‘Dat is een wc.’ En verderop in het gangetje: ‘En dit is jouw kamer.’ Met een verontschuldigende grijns gooide hij de deur open. ‘Tadaa!’

Een volgekrabbeld papiertje dwarrelde de gang in en viel aan Darkus’ voeten. Het was een piepklein kamertje. De vloer ging schuil onder bergen papier en er stonden dozen slordig op elkaar gestapeld. In vergeelde kranten gewikkelde voorwerpen staken uit halfopen kisten en er hing een doordringende geur van stof en schimmel.

Darkus nieste.

‘Gezondheid,’ zei oom Max, terwijl hij het licht in het kamertje aandeed.

Tegen de muur stonden zwarte dossierkasten. Uit de laden pulde nog meer papier. Bovenop hingen atlassen en losse landkaarten schots en scheef tegen elkaar aan. Darkus zag een dakraam, dat aan de buitenkant onder zo’n dikke laag vuil zat dat er geen licht meer door viel.

‘U bent vast niet zo dol op archiveren,’ zei hij.

‘Ah, ja, het is inderdaad alweer even geleden.’ Oom Max kuchte. ‘Nu ik erover nadenk: geen idee wanneer ik hier voor het laatst geweest ben. Misschien wel voor jij geboren werd.’

Om niet bot over te komen glimlachte Darkus maar zo’n beetje.

Blij dat zijn neefje begon te ontdooien haalde oom Max een boek uit een van de dozen. ‘*Een intellectuele geschiedenis van het kannibalisme* – dat zocht ik al.’ Hij liet zijn wenk-

brauwen twee keer op en neer gaan en gooide het boek terug.

Uit de doos kwam een stofwolk die neerdaalde op Darkus' gezicht. Proestend wapperde hij met zijn hand, en oom Max schoot in een aanstekelijke lach, waardoor Darkus zelf ook moest lachen.

'De conclusie luidt dat er wel het een en ander aan moet gebeuren,' zei oom Max nadat hij Darkus een schone zakdoek had gegeven. 'Maar als we onze schouders eronder zetten, maken we hier vast wel min of meer een slaapkamer van.'

Darkus zette zijn koffer in de gang. 'Het komt wel goed, oom Max. Dank u.'

'Natuurlijk komt het goed.' Oom Max gaf Darkus zo'n stevige mep op zijn rug dat hij bijna voorover viel. 'Als wij hier klaar zijn, is het een puik kamertje.' Hij zette zijn safarihoed af, en boven zijn bruine schedel veerde zijn haar op als een wolk van zilveren gedachten. 'Ik stel voor dat we eerst alles op de gang zetten, want we zullen flink moeten poetsen om deze kamer geschikt te maken voor menselijke bewoning.'

Darkus ging meteen aan het werk. Hij stak zijn magere armen uit de mouwen van zijn groene trui en sleurde een zware doos naar de deur. Toen hij hem over de drempel probeerde te sjoeren viel hij achterover en scheurde de doos open; er zaten mappen in met *Project Fabre* erop, en er rolden dingen uit die verdacht veel op mensentanden leken.

'Sorry, ik...' stamelde hij.

'Ah, het gebit van Nefertiti.' Oom Max bukte zich en raapte de tanden een voor een op. 'Zullen we deze maar even veilig opbergen?'

‘Het gebit van Nefertiti?’ vroeg Darkus met grote ogen. ‘Echt waar?’

‘Zo waar als ik hier sta.’ Oom Max knikte. ‘Ik heb haar graf gevonden. De mensen zullen je wijsmaken dat het nog altijd zoek is, maar ik heb het gevonden. Deze tanden...’ – hij hield zijn hand op – ‘...komen uit de kist van de beroemde Egyptische koningin.’

‘Heeft u ze uit haar schedel gehaald?’

Oom Max haalde zijn schouders op. ‘Ze had ze toch niet meer nodig.’

Darkus raapte een achtergebleven tand op. ‘Horen ze dan niet in een museum?’

‘Ze zouden in een museum zijn, knul, als ze naar me geluisterd hadden,’ zei oom Max. ‘Maar nee, ze wilden er niets van weten. Een beginnend archeoloogje dat zo’n belangrijke ontdekking deed? Een jongen nog maar? Ze zeiden dat het niet waar kon zijn, maar ze hadden het mis. Dat iemand jong is betekent toch niet dat hij niet de nieuwsgierigheid, het lef en de volharding kan hebben om te doen wat volwassenen doen?’ Oom Max snoof. ‘Als ze eindelijk besluiten om dat ding te gaan zoeken – en het dus vinden, want ik heb ze verteld waar het is – heeft die ouwe Nefertiti geen tanden meer en zullen deze juweeltjes onomstotelijk bewijzen dat ik daar als eerste was.’ Hij liet de tanden zorgvuldig in een envelop glijden en plakte die dicht. ‘Het verleden haalt je altijd in, knul, ook als je dat niet wilt. Het was een van mijn eerste Egyptische opgravingen, moet je weten. Ik was een broekie, was net afgestudeerd en kende de spelregels niet. Het volwassen leven kan vreselijk vermoeiend zijn, Darkus, met al die intriges en compromissen...’

Oom Max praatte nog een tijdje door over de zorgen en

problemen van het archeologenbestaan, en Darkus knikte af en toe of schudde met zijn hoofd. Intussen poetsten, veegden en stoften ze. Ze maakten een tafel van vier volle dozen en een bonte Marokkaanse lap stof, en een klerenkast van drie lege kisten.

Oom Max klom op een kruk om met een in azijn gedrenkte krant de binnenkant van het dakraam schoon te maken. Toen hij op zijn tenen ging staan om het raam open te doen en de buitenkant schoon te maken, zag Darkus iets zwarts op het glas zitten. Een beest... met zeven poten... of waren het er zes... en een hoorn?

‘Wacht!’ riep hij.

Maar oom Max trok het raam naar zich toe en het beest vloog weg.

‘Wat was dát?’ vroeg Darkus. Het liefst was hij bij oom Max op de kruk geklommen om te kijken.

‘Wat was wat?’ Oom Max keek op, maar het beest was al lang weg.

Zes poten, dan was het toch een insect? Geen enkel beest had zeven poten, in elk geval. Misschien was het een vleermuis of een vogeltje – of twee vogeltjes. Maar vleermuizen hadden geen hoorn en twee vogeltjes hadden nog steeds maar vier poten. Het moest wel een insect zijn geweest, al had hij zo’n groot insect nog nooit van zijn leven gezien.

‘De zon gaat onder,’ zei oom Max met zijn hoofd uit het raam. ‘Het is geen Egyptische zonsondergang, maar ik moet toegeven dat de stad zo haar eigen schoonheid heeft.’

Darkus nam het kleine kamertje in zich op. ‘Oom Max?’

‘Ja, knul?’

‘Waar moet ik slapen?’

Oom Max trok zijn hoofd terug.

Darkus spreidde zijn armen. 'Ik geloof niet dat hier nog een bed in past.'

'En als het wel zou passen, wat dus niet zo is, dan nog zou ik geen extra bed hebben.'

'Misschien moet ik dan maar op de grond slapen,' zei Darkus.

'Of aan het plafond,' zei oom Max.

'Ja.' Darkus krabde op zijn hoofd, want hij wist niet of oom Max soms weer een grapje maakte.

'In een hangmat,' zei oom Max. 'Zeelieden en archeologen doen dat zo vaak. Heel praktisch als je geen trek hebt in de dodelijke gifstekel van een scorpioen – niet dat hier scorpioenen zitten, natuurlijk... tenminste, geen levende. Dus, wat denk je van een hangmat?'

'Klinkt goed.'

'Mooi, want daar heb ik er nog wel een van.' Oom Max ging de kamer uit en kwam terug met een blauwe zak. In de zak zat een zandkleurige canvas lap met twee grote koperen ringen aan de uiteinden. 'Ik denk dat we hem daar maar moeten ophangen.' Oom Max wees naar het plafond boven de dossierkasten.

Darkus knikte enthousiast, en oom Max haalde twee haken en een houten hamer uit de zak. 'Ren even naar de woonkamer, knul, en haal de slaapzak – die ligt in de leren fauteuil – en neem een kussen van de bank mee.'

Toen Darkus terugkwam had oom Max de hangmat al opgehangen. Opgetogen klom hij op de kasten om zich in zijn nieuwe bed te laten vallen. Het wiegde hem zachtjes heen en weer, en met het canvas om hem heen zat hij helemaal verstopt.

Hij stak zijn hoofd naar buiten en riep: 'Dit is leuk!'

Oom Max gaf hem de slaapzak en het kussen aan en

keek met een tevreden lachje om zich heen. ‘Niet slecht,’ vond hij. Hij pakte Darkus’ koffer en legde die op een van de kasten. ‘Nu moeten we nog kleren voor je regelen.’

‘Ik heb al kleren.’

‘Nieuwe kleren. Die trui zou een zwerver niet misstaan.’

‘Dit is papa’s trui,’ zei Darkus zacht.

‘O,’ zei oom Max beteuterd. ‘Neem me niet kwalijk, Darkus. Ik ben een ouwe stomkop.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Wat vreselijk gevoelloos van me.’

‘Oom Max...’ Darkus slikte. Hij durfde zijn oom niet aan te kijken. ‘Nu u terug bent... moet de politie wel weer naar papa gaan zoeken, hè?’

Oom Max knikte. ‘Ik heb morgen een afspraak met Scotland Yard.’

‘Zeg maar...’ Darkus boog zich naar voren uit de hangmat. ‘...dat hij nooit weg zou lopen. Hij zou mij nooit in de steek laten, niet nu mama dood is. Er moet in die zaal iets met hem gebeurd zijn. Iets ergs.’

‘Ja, dat is precies wat ik ga zeggen.’ Oom Max keek met een verontschuldigende grimas naar hem op. ‘Darkus... Het spijt me erg dat ik er zo lang over heb gedaan om naar je toe te komen.’ Hij zette zijn hoed op. ‘Dat vind ik vreselijk, en ik zal mijn uiterste best doen om erachter te komen wat er met je vader gebeurd is. En om hem weer thuis te krijgen. Maar als het waar is wat ik denk en de politie heeft niet zoveel zin om mee te werken, zullen we misschien zelf op onderzoek uit moeten – en dat vraagt kracht en vastberadenheid van ons allebei.’

‘Op mij kunt u rekenen,’ zei Darkus ernstig.

‘Dat wist ik wel.’ Oom Max glimlachte. ‘We eten om zeven uur.’ Hij ging de kamer uit en salueerde. ‘Fish-and-chips welteverstaan.’

Darkus luisterde naar de voetstappen op de trap. Daarna boog hij zich uit de hangmat om zijn koffer naar zich toe te trekken. Hij schoof zijn kleren opzij en haalde er een ingelijste foto van zijn vader uit. Bij het zien van het zandkleurige haar en de lachende blauwe ogen kreeg hij een brok in zijn keel en een knoop in zijn maag. Hij aaide het glas. Hij miste zijn vader zo erg dat het pijn deed als een steek in zijn borst.

Darkus ging languit liggen en legde de foto op het kussen naast hem. Door het dakraam zag hij de eerste sterren verschijnen. Speurend naar de sterrenbeelden die zijn vader hem had leren herkennen vroeg hij zich af of Bartholomew Cuttle ergens onder deze avondhemel nu ook aan hem dacht.

HOOFDSTUK TWEE

Koning Ethelred

Darkus tuurde tussen de spijlen van het hek door dat voor de Koning Ethelred-school langs liep. Het was een enorm gotisch bouwwerk met vervaarlijke waterspuwers op de vele hoeken. Darkus bekeek de smalle ramen, de zwart uitgeslagen bakstenen en de graffiti. Het schoolplein was net een luchtplaats uit een gevangenisfilm. Zijn oude school was niet perfect, maar daar hadden ze tenminste een grasveld om op te spelen.

Hij hoopte dat deze school beter was dan de school waar hij voor drie weken was gedumpt toen hij in het kindertehuis zat. Daar was het er ruig aan toe gegaan. Als je je op het verkeerde moment aanmeldde, kon je niet kiezen naar welke school je wilde, had oom Max gezegd; dan moest je naar de school die plek voor je had. Darkus had ontdekt dat de scholen met plek meestal niet de beste waren.

Hij staaarde naar de Koning Ethelred. Als je zijn oude

meetelde, was dit zijn derde school in vijf weken.

Vijf weken geleden had zijn vader hem voor het laatst naar school gebracht.

Darkus zette zijn kiezen op elkaar. Hij mocht niet huilen vlak voor hij naar binnen ging. Iedereen zou naar hem kijken. Hij dacht aan de woorden van oom Max. 'Kracht en vastberadenheid,' zei hij zacht bij zichzelf, en nadat hij nog eens diep adem had gehaald stapte hij het hek door.

Voor de les begon moest hij voor de klas komen staan om zich voor te stellen aan een zee van ongeïnteresseerde gezichten. Een groot meisje dat Virginia Wallace heette moest hem wegwijs maken. Haar haar zat in acht zwarte pluizenbolletjes met felgekleurde elastiekjes erom. Ze nam hem chagrijnig op en was duidelijk niet blij met haar nieuwe taak. Naast haar zat een kleine, bleke jongen die wel ziek leek. Hij had een bos witblonde krullen en een grote bril op zijn neus. Darkus ging achter hen zitten, en de jongen gaf hem een hand.

‘Hallo, ik ben Bertolt Roberts.’

Overdonderd door de formele handdruk en de blijde glimlach van de jongen mompelde Darkus zijn naam.

In de pauze was hij als eerste de klas uit. Hij liep het schoolplein op en slenterde als vanzelf in de richting van een grote dikke boom. De stam van de massieve eik zat vol hartjes en namen, met messen en passers in de bast gekerfd, en een gespierde jongen met een kuif, die als een hoorn uit zijn voorhoofd stak, stond ertegenaan geleund. De bovenste knooppjes van zijn overhemd waren open en om zijn nek droeg hij een grove gouden ketting. De knoop van zijn paars-zwart gestreepte schooldas hing ter hoogte van zijn middel. Wat kleinere jongens dromden met veel lawaai om hem heen en probeerden vergeefs om net zo achteloos tegen de boom te leunen.

‘En, weet je al wie hier de losers zijn?’ riep de jongen.

‘Ja, kijk maar uit, straks kom je niet meer van Pino en Einstein af,’ zei een jongen met rood haar en een beugel hatelijk.

De kleinere jongetjes proestten.

De jongen met de kuif knikte hem toe. ‘Roken?’ vroeg hij.

‘Nee, dank je.’ Darkus liep door.

De jongen met het rode haar rende naar hem toe en kwam naast hem lopen. ‘Hé. Ik ben Robby.’

‘Hé, Robby, ik ben Darkus.’

‘Ja, weet ik. Moet je horen, niet slim om een uitnodiging van Daniel Dowie af te slaan, weet je. Hij vraagt het niet nog een keer. Ik zeg het maar omdat je nieuw bent.’

‘Bedankt, maar ik rook niet.’

‘Misschien moet je d'r mee beginnen,’ zei Robby, grijnzend met een mond vol metaal.

‘Nee, bedankt.’

Robby bleef staan en keek Darkus na. ‘Zou niet weten waarom Daniel iets van jou wil. Het is natuurlijk toch niet waar wat ze zeggen.’

Darkus keek om. ‘Wat is niet waar?’

‘Van je vader.’

Elke spier in Darkus’ lichaam spande zich.

‘Dat hij dood is.’ Robby kwam wat dichterbij en speurde in Darkus’ gezicht naar een reactie. ‘En? Is-ie dood?’

‘Hij is níét dood.’

‘Waar is hij dan?’

‘W-weet ik niet,’ stotterde Darkus.

‘Misschien had-ie geen zin meer om jouw pa te zijn?’ Robby lachte vals. ‘Nee joh, hij zal toch wel dood zijn. Vermoord, denk ik.’

Darkus balde zijn vuisten. ‘Als je dat nog één keer zegt krijg je een dreun.’

‘Oeh, wat ben ik nou bang.’ Robby deed alsof hij achteruitdeinsde en begon te lachen. ‘Darkus z’n pappie is dood. Darkus z’n pappie is dood.’

Darkus voelde een warme golf in zijn borst en vloog op Robby af, maar voor hij zijn vuist in het gezicht van de jongen kon planten, werd hij door twee sterke handen bij zijn bovenarmen gepakt.

‘Rustig, vechtersbaas,’ zei Virginia.

‘Je bent een loser, net als die vriendjes van je,’ sneerde Robby, terwijl hij met een angstige blik op Virginia achteruit begon te lopen. ‘Jullie zijn allemaal **LOSERS!**’ En hij rende terug naar de boom en het rauwe gejoel van de andere jongens.

Virginia liet Darkus’ armen los. ‘Gaat ’t?’ vroeg ze.

Darkus keek haar kwaad aan. ‘Waarom hield je me nou tegen?’

‘Dat moest van hém.’ Ze wees met haar hoofd achter zich, waar Bertolt met knipperende ogen stond toe te kijken. ‘Maar je mag hem wel eens bedanken. Hij heeft je een plezier gedaan.’

Bertolt kwam met een verlegen glimlach dichterbij.

‘Robby is een klikspaan,’ legde Virginia uit. ‘Je zou je hele eerste week bij het hoofd op de gang hebben gezeten, en die kleine rat had je elke dag in je gezicht uitgelachen.’

‘Zij kan het weten,’ zei Bertolt. ‘Ze heeft hem een paar weken geleden nog een mep verkocht.’

Virginia grijnsde breed, en met een blik over Darkus’ schouder zei ze: ‘O jee, Robby praat met de klonen. Kom, wegwezen voor hij met versterking terugkomt.’

‘Robby vindt het leuk om mensen te treiteren,’ hijgde en piepte Bertolt onder het rennen. ‘Virginia gaf hem een dreun omdat hij mij in een van de vuilcontainers in de Stinksteeg had gegooid en me er niet meer uit wilde laten.’ Hij struikelde, en Darkus pakte hem nog net op tijd bij zijn arm. Bertolt lachte hem dankbaar toe.

‘Er zit niet één jongen op deze school die ik niet in elkaar kan rammen,’ zei Virginia uitdagend.

Darkus geloofde haar. ‘Bedankt dat je me tegenhield voor ik iets stoms kon doen.’

‘Als je niet nieuw was geweest, had ik je hem gerust in elkaar laten slaan,’ gromde Virginia. ‘Robby is een onderkruipsel.’

‘Wil je met ons eten?’ vroeg Bertolt.

‘Graag,’ zei Darkus. ‘Bedankt.’

Bertolt en Virginia waren zo verschillend als dag en nacht, maar de dikste vrienden. Ze maakten elkaars zinnen af en spraken met elkaar via blikken. Zulke vrienden had Darkus nooit gehad, want over de dingen in zijn hoofd

kon hij niet praten. Hij kon niet vertellen over de afgrond van angst die er bij de dood van zijn moeder in zijn binnenste was opengegaan, of over de vreselijke nachtmerries die hij had over zijn vader. Maar nu hij Bertolt en Virginia grappen hoorde maken tegen elkaar was hij jaloers op de band die ze hadden.

Virginia had de bouw van een lichtgewichtbokser en haar huid had de kleur van kaneelstokjes. Ze praatte hard, opgewekt en honderduit. Onderweg naar de kantine vertelde ze Darkus over haar broers en zussen: David, Sean en Serena, die ouder waren dan zij, en Keisha en Darnell, die jonger waren.

‘Ik ben de middelste,’ zei ze, terwijl ze haar brooddoos uit haar tas haalde. ‘Volgens mijn moeder heb ik het syndroom.’ Ze liet de doos met een klap op tafel vallen en ging zitten.

‘Welk syndroom?’ vroeg Darkus, die tegenover haar een stoel pakte.

‘Dat syndroom waarbij je een beroemde ontdekkingsreiziger moet worden of de wereld rond moet zeilen om aandacht te krijgen.’

Bertolt ging met een blauwe Tupperware-doos naast Virginia zitten. ‘Ze is nergens bang voor,’ verklaarde hij trots. ‘Voor niets of niemand.’

‘Dat ik zo goed kan vechten komt door mijn broers. Sean wil me altijd slaan, maar dat lukt nooit,’ zei Virginia met een mond vol chips, zodat de kruimels over tafel vlogen.

Bertolt trok afkeurend een witte wenkbrauw op. ‘Jammer genoeg heeft ze geen manieren,’ zei hij.

Bertolt was een bleekscheet met een rank lijf en een hoofd dat door zijn springerige haar en enorme bril naar verhouding veel te groot leek. Darkus kwam er al snel ach-

ter waarom hij Einstein werd genoemd: hij was de ultieme nerd. Hij bouwde voor zijn plezier 'werkende prototypes van nieuwe uitvindingen die vlammen of explosieven werpen'. Net als Darkus was hij enig kind. Hij woonde met zijn moeder in een klein flatje niet ver van school.

'Bertolt is nogal een zeurkous.' Virginia gaf hem een por. 'Hij haat het als ik met mijn mond vol praat. Als zijn moeder moet werken eet hij 's avonds altijd bij ons, en dan hoor ik aan één stuk door: "Alleen varkens eten met hun mond open."' Bij dat laatste deed ze Bertolts hoge stem metje na.

Bertolt werd rood, en toen Darkus zijn ongelukkige gezicht zag, begon hij gauw over iets anders. 'Moet jouw moeder 's avonds werken?'

'Ze is actrice,' legde Bertolt uit. 'Calista Bloom heet ze, wel eens van gehoord?'

Darkus haalde verontschuldigend zijn schouders op. 'Eh... nee, sorry.'

'Niemand heeft van haar gehoord,' zei Bertolt tussen twee kleine hapjes door. 'Je ziet haar alleen op tv als je reclames kijkt, maar misschien heb je haar wel eens gehoord. Ze doet de stem van dat irritante konijn in *Bedtijd voor Bazonka*.'

Darkus schudde zijn hoofd en haalde een dichtgeknoopt plastic tasje uit zijn rugzak. 'Ik kijk niet echt veel tv.'

'Mijn moeder doet vooral toneel. Ze was met een stuk bezig toen ze mij kreeg. Ik ben naar een toneelschrijver vernoemd.'

'Jammer dat ze niet bedacht dat je leven verpest zou zijn, en dat je in vuilcontainers gegooid zou worden,' snoof Virginia.

Bertolt trok zijn wenkbrauwen op. 'Ik denk niet dat dat door mijn naam kwam.'

'Ik vind het een mooie naam,' zei Darkus. Hij haalde een lepel uit zijn jaszak en trok een gat in het plastic tasje. 'Apart, maar wel leuk.'

'Dank je.' Bertolt grijnsde van oor tot oor, maar trok een verbaasd gezicht toen Darkus de lepel in het tasje stak. 'Wat eet je?'

'De speciale gebakken rijst van mijn oom Max. Proeven? Lekker hoor.' Darkus stak de lepel naar Bertolt uit. 'Ik zei nog dat ik boterhammen mee moest, maar we hadden vanochtend geen tijd om ze te smeren, dus gaf hij me maar een zak rijst.'

Bertolt schudde een paar keer heel snel zijn hoofd.

Virginia schraapte haar keel, en opeens vroeg ze: 'Maar wat is er nou eigenlijk met je vader gebeurd?'

'Virginia!' Bertolt gaf haar een stomp en keek Darkus verontschuldigend aan. 'Sorry hoor.'

'Wat nou? Kom op, zeg! Iedereen heeft het erover.' Virginia wierp haar handen in de lucht. 'Als ik het niet vraag, doet iemand anders het wel.'

'Het geeft niet. Als ik het aan jullie vertel, vragen ze het misschien voortaan aan jullie en niet aan mij,' zei Darkus zuchtend. 'Het zou fijn zijn als ze ophielden met staren.'

'Je hebt in de kranten gestaan, je was op het journaal,' zei Bertolt. 'Daardoor ben je een soort beroemdheid.'

'Ja, nou, niet meer dus.' Darkus keek strak naar de tafel. 'Ze kunnen moeilijk blijven schrijven over een raadsel waarvoor geen oplossing is.'

'Vertel dan. Wat is er gebeurd?' Virginia was een en al oor.

'Er valt niet veel te vertellen. Mijn vader ging naar zijn

werk, heel gewoon, en ergens die middag – niemand weet wanneer – is hij verdwenen,’ zei Darkus op nuchtere toon. ‘Toen hij niet thuiskwam wist ik dat er iets mis was.’

Bertolt ademde diep in.

‘Je hebt er vast wel meer over te zeggen,’ drong Virginia aan.

‘Niemand weet wat er gebeurd is,’ vervolgde Darkus. ‘De politie heeft geen sporen gevonden. En meer is er niet. Mijn vader is zomaar verdwenen.’

‘Misschien is hij geheim agent,’ opperde Virginia behulpzaam. ‘Misschien moet hij het land verlossen van terroristen.’

Darkus schudde zijn hoofd. ‘Hij is geen geheim agent. Hij is wetenschappelijk directeur van het Natuurhistorisch Museum.’

‘Wauw!’ zei Bertolt, en zijn ogen begonnen te glimmen. ‘Ik vind het Natuurhistorisch Museum geweldig. Kom jij daar vaak?’

Darkus knikte. ‘In de schoolvakanties.’

‘Het zou mooier zijn als hij geheim agent was,’ bromde Virginia.

‘Zeg dat maar tegen je eigen vader!’ viel Bertolt uit. En tegen Darkus zei hij: ‘Die is boekhouder.’

‘Ik bedoel alleen maar dat het die hele verdwijning zou verklaren als hij geheim agent was,’ zei Virginia gepikeerd.

‘Tot mijn vader terug is moet ik bij oom Max blijven,’ zei Darkus. ‘Daarom zit ik nu hier op school. Als hij terug is, wordt alles weer zoals vroeger.’

‘En je moeder?’ vroeg Bertolt. ‘Waarom ga je niet gewoon naar haar toe?’

‘Mijn moeder is aan een longontsteking gestorven toen ik zeven was,’ antwoordde Darkus.

‘O nee!’ Bertolt sloeg geschokt zijn handen voor zijn gezicht. ‘Wat erg.’

‘Denk je dat je vader nog terugkomt?’ vroeg Virginia.

‘Ik weet het wel zeker.’ Darkus was er zo vast van overtuigd dat hij stram rechtop ging zitten. ‘Mensen zeggen dat hij weggelopen is of dood, maar dat is niet zo. Dat weet ik. Er was geen koffer, geen briefje. Er is niets weg, er is geen lichaam en hij is mijn vader. Ik ken hem. Hij zou me nooit in de steek laten, niet zo.’ Zijn stem werd gruisig, en hij wist dat hij zou gaan huilen als hij nu verder praatte. Hij wachtte even en slikte zijn tranen weg. ‘Waar hij ook is, hij maakt zich nu hartstikke veel zorgen om mij.’

‘Natuurlijk,’ zei Bertolt. ‘En ik wil wedden dat hij een fantastische vader is.’

‘Maar er is nog iets.’ Darkus keek Virginia aan en vervolgde zacht: ‘Ik weet dat mijn vader nog leeft, want oom Max gedraagt zich niet alsof hij dood is.’

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg ze, net zo zacht.

‘Oom Max kijkt alsof hij zich zorgen maakt en over dingen nadenkt, maar hij is helemaal niet verdrietig. Soms denk ik zelfs dat hij boos is.’

Virginia boog zich over de tafel en vroeg, nog steeds even zacht: ‘Maar wat denk jij dan dat er is gebeurd?’

‘Ik denk dat hij ontvoerd is.’ Darkus keek naar hun gezichten om te zien of ze hem geloofden.

‘Ontvoerd!’ hijgde Bertolt.

Virginia zette grote ogen op. ‘Geweldig!’ zei ze. ‘Ik bedoel, niet voor jou natuurlijk, maar... een echte ontvoering? Wauw!’

‘De politie gelooft me niet. Ze hebben zijn naam op een lijst van vermiste personen gezet en zijn opgehouden met

zoeken. Sommige mensen willen niet gevonden worden, zeggen ze, maar...' Hij wist eigenlijk niet of hij ze de rest wel moest vertellen.

‘Maar wat?’

‘Oom Max en ik zijn ons eigen onderzoek begonnen.’ Darkus keek hen om beurten aan. ‘We vinden mijn vader zelf wel.’

Virginia veerde op. ‘Ik help jullie!’ zei ze, en ze trok Bertolt aan zijn mouw. ‘Wij allebei, toch, Bertolt?’

Bertolt wierp haar een afkeurende blik toe. ‘Alleen als Darkus dat wil.’

‘Dit is zo gaaf, een echt avontuur. Ik heb altijd al detective willen worden.’ Virginia sprong op en haalde haar agenda uit de zak van haar blazer. ‘We moeten je nu meteen ondervragen en alles opschrijven wat je nog weet van de dag dat je vader verdween, anders krijg je straks geheugenverlies en ben je alles vergeten.’

‘Virginia kan wel goed vechten,’ zei Bertolt tegen Darkus, ‘maar ze is zo gevoelig als een stoeptegél.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Komt door dat middelste-kindsyndroom.’

‘Ha, ha!’ Virginia stak haar tong naar Bertolt uit.

Darkus moest lachen. Het was fijn om eindelijk geloofd te worden. Hij luisterde naar het gekibbel van Bertolt en Virginia en bedacht dat het lang geleden was dat hij iets verteld had aan kinderen van zijn eigen leeftijd.

Het kon geen kwaad ze te laten meehelpen. Hoe meer mensen naar zijn vader zochten, hoe beter.

‘Oké, oké,’ zei Darkus, ‘jullie mogen meedoen.’

‘YES!’ Virginia stompte met haar vuist in de lucht. ‘Je krijgt er geen spijt van.’

‘We zullen ons best doen je vader te vinden,’ zei Bertolt plechtig.

In Darkus' borst kwam een nieuw soort warmte op, en hij gaf toe aan de lach die aan zijn mondhoecken trok. 'Dank jullie wel,' zei hij.

